De olifanten en de muisjes

Reinoudina de Goeje

bron
Reinoudina de Goeje, *De olifanten en de muisjes*. Otto Petri, Rotterdam 1876

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/goej001olif01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

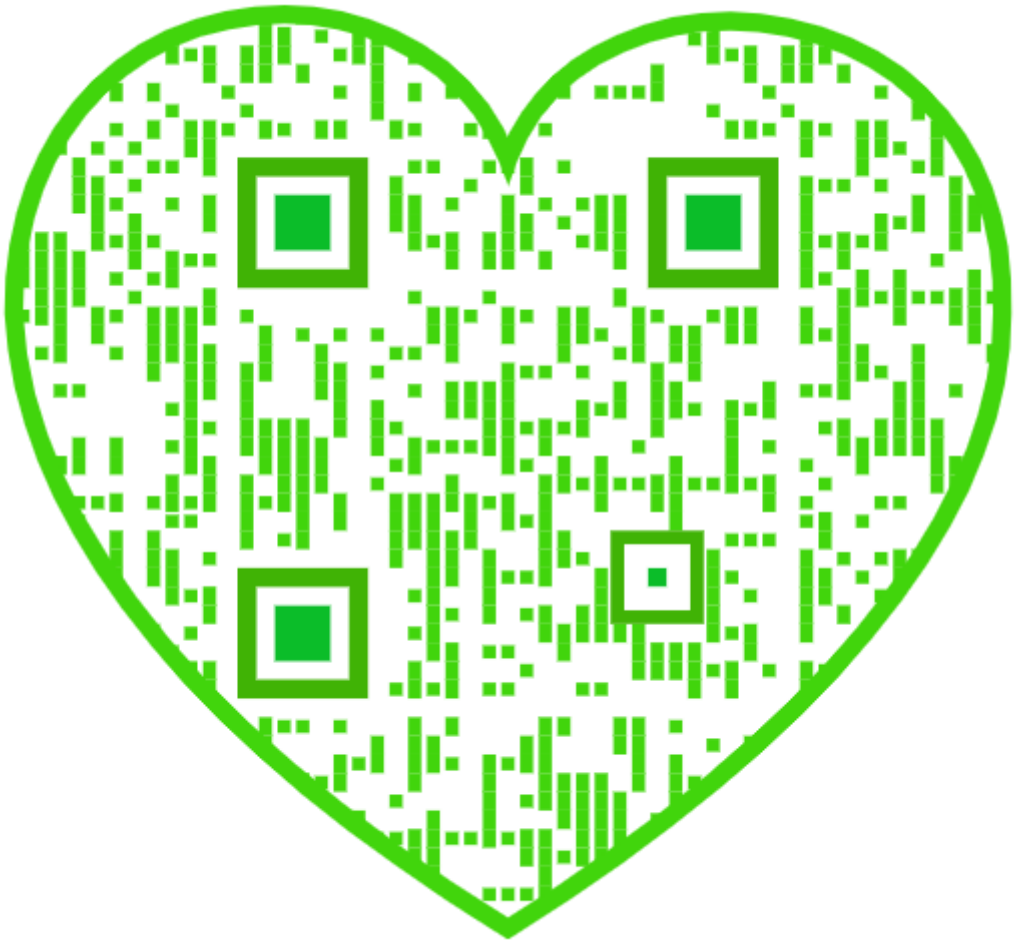

Vader en zoon.

Eens, op een mooien zomermorgen, gingen een vader en een zoon samen uit wandelen. De vader was een groote oude olifant, de zoon een jong klein olifantje, dat altijd sprong, danste en speelde en zich om leeren niet bekommerde.

Thans echter zou zijn vader hem de namen zeggen van boomen, planten en dieren en daarom hing hij hem een plantendoos om de schouders, gaf hem een kapellennet in de hand, nam hem toen bij zijn staartje en stapte rustig, op olifantenmanier, met hem voort.

De telegraaf.

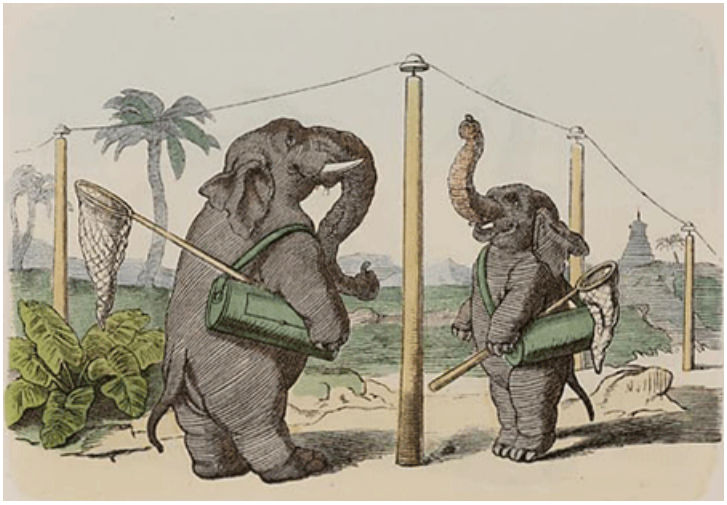

Het duurde niet heel lang of daar kwamen zij, al wandelende, bij een telegraaf. De jonge olifant stak verbaasd zijn snuitje naar boven en vroeg: ‘mijn vader, hoe heet toch deze plant?’

‘Die plant?’ herhaalde de vader langzaam en keek onderzoekend eerst langs de lijn, toen langs de palen, daarna rechts, eindelijk links zonder heel veel wijzer te worden. Toen kuchte hij een paar malen en sprak daarop deftig: ‘mijn zoon, dit is zoo'n vreemd gewas, dat vader zelf nog niet weet hoe deze plant heet.’

Afgeplukt.

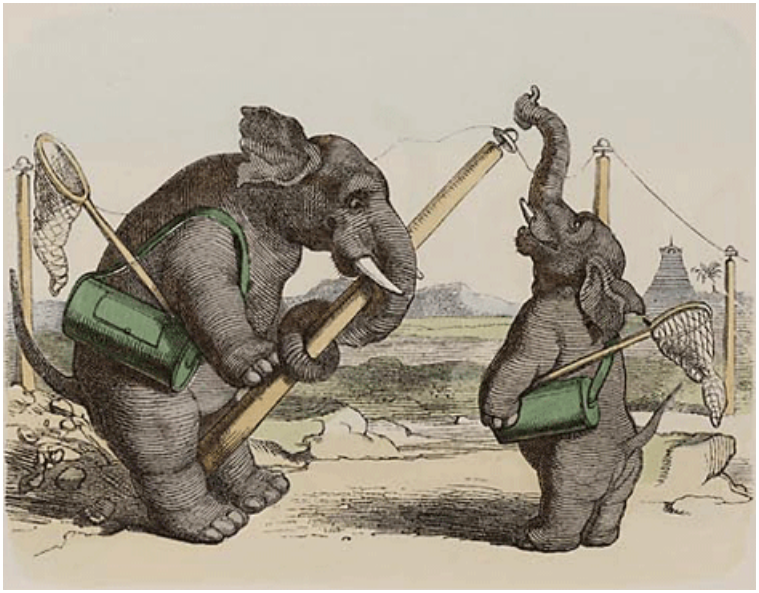

‘Wel verbazend!’ riep de kleine uit, ‘iets dat vader niet weet. Dat moet al heel moeilijk zijn,’ dacht hij en bekeek met dubbele nieuwsgierigheid de vreemde plant.

‘Maar,’ hernam de vader, ‘al is mij de naam onbekend, toch zal het mij geen moeite kosten er een tak van te plukken,’ en zijn snuit om de paal slaande had hij in een oogwenk de telegraaf vernield.

‘Ziet ge, mijn jongen?’ vroeg hij en de kleine olifant besnuffelde de paal nogmaals, doch vond er niets merkwaardigs aan. ‘Neen, bijzonder fraai is dit vreemde gewas niet,’ stemde de vader toe en voorwaarts ging het weer.

Het vreemde dier.

Nauwelijks waren ze eenige passen verder of daar klonk het angstig uit den mond van het kleine olifantje: ‘mijn vader, hoe heet dat dier daar?’ en hij wees naar een lang ding, dat met verbazende snelheid over den weg scheen voort te schuiven, terwijl het een vreemdsoortig geluid maakte en dikke rookwalmen uitdampte.

't Was een spoortrein, zooals ieder ziet, maar de olifanten hadden er nooit een gezien, want in de dichte bosschen en op de groote grasvelden, waar zij wonen, zijn geen treinen.

De vader keek dus niet minder vreemd op dan zijn zoon.

Slagvaardig.

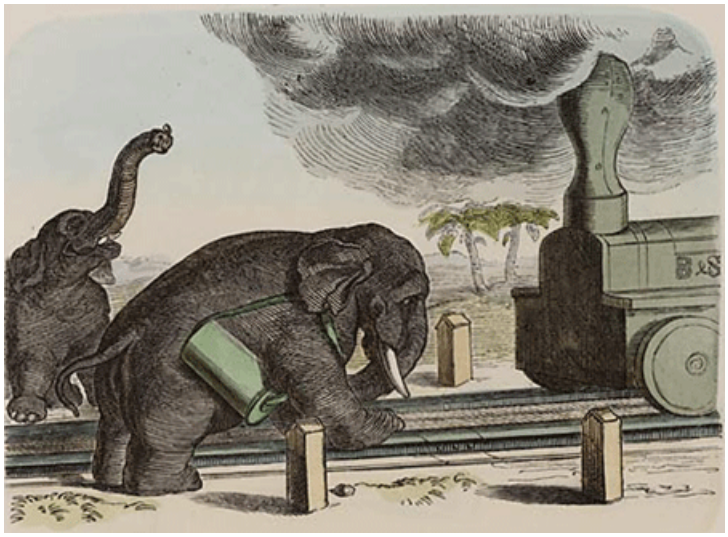

‘Dat dier, mijn zoon?’ sprak de olifant den naderenden spoortrein wantrouwend bekijkende.

‘Dat dier,’ herhaalde hij, ‘ja, dat weet vader zelf nog niet, maar wat doet de naam er toe. Kom maar spoedig mede, wij zullen hem bevechten en verslaan.

Uw vader werd nog nooit door een vijand overwonnen, kom moedig voorwaarts,’ en den zoon bij zijn staartje nemende holde hij met dezen het naderende monster tegemoet, niet twijfelende of hij zou overwinnen, want hij was zeer dapper en kende geen vrees.

De nederlaag.

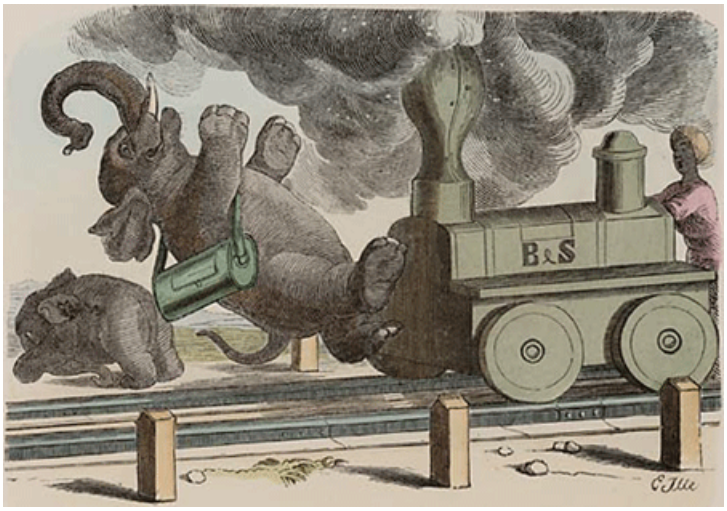

Maar, maar, wat gebeurde er?

Moedig en met den kop vooruit stond daar heer olifant den spoorwagen af te wachten, terwijl de kleine, het voorbeeld zijns vaders volgende, zich ook in postuur had gesteld om deel te nemen aan het gevecht.

Doch in minder dan eene seconde wierp de locomotief den dapperen olifant holderdebolder onderste boven en vervolgde rustig zijn weg alsof er geen beletsel was geweest.

Daarover schaamde zich de olifant geducht en kreupel, pijnlijk en boos keerde hij spoedig weer boschwaarts met den kleine.

En zoo eindigde de eerste les.

Stadmuis en veldmuis.

Eens, in de allervroegste tijden, woonden alle muisjes buiten en aten wat ze konden vinden en sliepen in gaten, welke ze in den grond maakten.

Dat leventje was zoo heel kwaad nog niet, maar er waren muizen, die dachten dat ze het veel beter konden hebben als ze in de huizen bij de menschen woonden, en daarom ging er, eens op een dag, een heel troepje naar de stad en kwam nooit weer terug.

Ze woonden daar achter mooie behangsels in prachtige kamers en vonden menig lekkerbeetje, waar ze vroeger nooit van gehoord hadden.

‘Wat hebben wij 't best, wat hebben wij 't best, veel beter dan vroeger daarbuiten,’ zeiden zij en toen er eens een stadmuisje een wandeling maakte in het veld besloot hij de veldmuisjes aan te raden ook in de stad te komen wonen.

Hij vond een ouden kennis druk bezig aan het inzamelen van den wintervoorraad.

De uitnoodiging.

‘Wel, mijn vriend,’ sprak hij, ‘wat hebt ge een zorgen, last en moeite om alles in orde te krijgen.’ ‘'t Is om te lachen.’ ‘Om te lachen?’ vroeg de veldmuis verbaasd. Hij vond het alles behalve belachelijk om in den zomer te zorgen dat men in den winter geen gebrek kan lijden. ‘Ja, 't is bespottelijk om zich zoo te vermoeien als men het zoo gemakkelijk kan hebben,’ antwoordde de andere en vertelde: ‘wij, stadmuizen, doen niets, en hebben een leventje als prinsen en prinsessen, want het is maar: hartje, wat wil je, mondje, wat lust je?

De menschen zetten heele kazen voor ons in de kasten benevens spek, erwten, boonen en alles wat maar lekker is.

Verder hebben ze doozen vol met allerlei zaken waar wij nesten van kunmen maken om onze kleinen recht warm en zacht in te leggen, en zoo is er eigenlijk niets te bedenken of wij hebben het, om zoo te spreken maar voor het oprapen. Des winters maakt men de kamers zelfs warm voor ons en als wij willen dansen, spelen de menschen op de piano.’

Op visite.

‘Uw verhaal klinkt mij als een sprookje in de ooren,’ zeide de veldmuis, die met alle aandacht luisterde, terwijl de heer stadmuis nog meer wonderen vertelde van zijn gelukkige levensomstandigheden.

‘Klinkt het als een sprookje, 't is alles waarheid. Kom en zie! en als 't u bij ons bevalt, wel, waarom zoudt ge dan hier buiten blijven?’ vroeg de stadmuis. ‘Ja, waarom?’ herhaalde de veldmuis en nam een uitnoodiging aan voor den volgenden dag.

‘Zorg vooral voor een goede ontvangst,’ zeide de stadmuis tegen zijn vrouw en toen de veldmuis kwam vond hij alles in de puntjes. Hij werd haast verlegen door al het moois dat hij zag. Mevrouw stadmuis en al hare kleintjes, 't was alles zoo prachtig, zoo fijntjes, zoo netjes dat men wel kon zien dat ze niets hadden te doen.

‘Welkom hier,’ zeide mevrouw en hoopte dat het den heer veldmuis hier goed zou bevallen.

De gestoorde pret.

‘O, ik twijfel er volstrekt niet aan, mevrouw,’ sprak de veldmuis, ‘het zal hier best zijn uit te houden. Wat ziet het eten er lekker uit,’ dacht hij en nam plaats aan de tafel, waarop allerlei keurige muizenlekkernijen waren gereed gezet.

‘Smakelijk eten,’ wenschte de veldmuis, toen hij beginnen zou, dat was hij zoo gewend, maar de stadmuis zeide niets, want dat vond hij ouderwetsch. Toch was die wensch zoo kwaad nog niet, zooals zal blijken.

Nauwelijks stak men namelijk den eersten hap in den mond of daar werd eenig geruisch vernomen en een geluid dat erg veel had van een zacht ‘miauw’ en ziet! Dat was me een schrik! op eens sprongen papa, mama, de zoons, de dochters, de meid en de knecht allen met een sprong in een klein gaatje bij de deur der kamer, terwijl zij hun gast half duwende, half trekkende met zich voortsleurden.

Het vertrek.

Bevend van angst stonden ze bij elkander, allen zoo stil als muisjes kunnen zijn, terwijl de vader, met een oog voor het gaatje, op de loer stond om te kijken wat de kat, die hun zoo'n schrik had aangejaagd, verder zou uitvoeren. ‘Gelukkig, hij gaat heen,’ fluisterde de vader eindelijk, ‘nu weder aan den maaltijd,’ en hijzelf sprong weer te voorschijn en nam weer zijn plaats in aan tafel, spoedig gevolgd door het heele troepje.

Daar zaten ze weer alsof er niets gebeurd was, alleen de gast stond nog en scheen geen plan te hebben om weer te gaan zitten.

‘Hoe nu?’ vroeg de gastheer, ‘ge wilt ons toch niet verlaten? kijk eens hier, ik heb kaas, ham en peren en straks komt er nog .....’

‘Dank, dank,’ riep de veldmuis haastig, ‘welke lekkernijen er ook nog mogen komen, ik heb er genoeg van. Morgen wacht ik u bij mij,’ en bij deze woorden verdween hij en kwam nooit weer in de stad terug.

Verschil van Smaak.

Den volgenden dag ging de stadmuis op diner bij de veldmuis.

‘Neem het eenvoudige voor lief,’ sprak de gastheer, toen zijn vrouw een arm vol knollen op de tafel had neergelegd en met gretigheid hapten man, vrouw en kinderen in het voorgezette.

Ze hadden blijkbaar honger en ook de stadmuis had trek, maar hij was gewend aan fijner kostjes en keek leelijk op zijn neus, toen hij zag dat er niets anders kwam.

‘Ga, gerust uw gang,’ zeide de vrouw gastvrij, ‘er zijn meer knollen.’

‘En we zullen door geen kat gestoord worden,’ voegde haar man er lachend bij. Maar stadmuisje hield niet meer van knolletjes en ging hongerig van tafel. ‘Liever lekker eten met eenig gevaar dan slecht voedsel,’ dacht hij, doch de veldmuisjes waren het niet met hem eens.